

Concepte cruciale

Vineri, 18 noiembrie 2011 - gsm1888.ro

Pentru Ellen White, Australia era acum o oază de liniște, după câmpul de luptă de pe care tocmai fusese îndepărtată. În ultimul timp predicase alături de frații Waggoner și Jones la adunările de tabără, unde văzuse clar manifestarea autentică a Duhului însoțind solia lor. Nu avea o explicație coerentă, dar ea continua să afirme că solia 1888 era despre „neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.”

Acum, departe de agitația și tumultul din America, ideile începeau să capete un anume sens, lumina strălucea tot mai intens în mintea ei. Se contura tot mai precis ceea ce urma să devină „farmecul inegalabil al lui Hristos,” dar care fusese refuzat cu atâta înverșunare la Minneapolis. „Începutul” luminii din 1888 se concretiza acum în concepte precise, profunde, extrem de valoroase, care schimbau radical datele problemei, oferind sens și direcție pentru de acum abandonata mare mișcare adventă.

Cel mai monumental concept, elementul esențial al mării controversate, a fost înțeles și exprimat acum, în Australia. Era cu adevărat lumină nouă despre sanctuar, vitală pentru înțelegerea rebeliunii din cer și pentru ultima fază a procesului în care se găsește guvernarea divină:

„Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume.

„Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său.

„Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Curțile templului din Ierusalim, pline de zgomot și de urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor nesfinte.

„Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de murdăria păcatului, de dorințele pământești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul” (DA 161).

Acest pasaj este capodopera spirituală a întregii civilizații umane; nimeni, niciodată, nu a reușit să exprime mai profund, mai succint, mai vast, scopul etern al lui Dumnezeu, fundamentul pe care El a creat și întreține universul. De la serafimul luminos și sfânt până la om, întreaga creațiune inteligentă depinde de o lege simplă, eternă, de neschimbat: Părtașia de natură divină. Creatura și Creatorul împreună, de nedespărțit.

Jones a fost primul care a prins această rază de lumină de la Pavel, așa cum scrie el în „Calea consacrată,” dar nu a reușit să o formuleze în maniera magnifică în care a făcut-o

Ellen White. Această înțelegere, că Hristos a fost primul om în care scopul lui Dumnezeu a fost din nou realizat, după căderea lui Adam, i-a deschis un orizont complet nou, cu totul necunoscut până atunci. A început să înțeleagă ce este cu părtașia de natură divină, care este rolul ei și ce urmărește Dumnezeu cu biserica Sa.

Imediat s-a conturat ceea ce, se va dovedi curând, este ecuația perfectă care va produce Nunta. Rețineți această ecuație, căci ea va face să răsunе trâmbița îngerului al șaptelea:

„Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

Avem aici scopul lui Dumnezeu, și scopul lui Hristos. Dacă scopul etern al lui Dumnezeu este să locuiască în templul inimii, scopul lui Hristos este să ne facă părtași de natură divină, adică să aducă înapoi pe Creatorul în templul Său. De aici nu mai era decât un pas până la declarația din Parabole:

„Nunta reprezintă unirea dintre divin și uman” (COL 307).

Hristos este garanția că Nunta este posibilă. Viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat. El este prototipul, modelul pe care Dumnezeu Îl așează înaintea omenirii, arătând astfel ce dorește, intenționează, poate și va face cu toți cei care vor avea încredere în El.

De aici urmează natural declarația amețitoare:

„Dumnezeu urmărește să facă din biserica Sa întruparea continuă a lui Hristos” (1888 Materials, 1709).

Aceasta dorea Dumnezeu să facă la Minneapolis cu poporul Său. Frații Săi trebuiau aduși la statura plinătății Fratelui lor mai mare, iar această plinătate însemna exact aceasta, exprimată curajos de Pavel: „Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință... ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Ef 3:14-19).

Să recapitulăm acum, în încheiere, aceste concepte revoluționare enunțate de Ellen White după 1888:

- Scopul etern al lui Dumnezeu este acela de a locui în fiecare ființă inteligentă, de la serafimul luminos și sfânt până la om;
- Nunta reprezintă unirea dintre divin și uman;
- Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat;
- Dumnezeu urmărește să facă din biserica Sa întruparea continuă a lui Hristos.

Pentru moment, aceste comori de înțelepciune cerească nu sunt decât simple ecuații, simboluri așezate pe o hârtie. Când rămășița poporului lui Dumnezeu se va decide să le ia în serios, să le aplice în viață, ele vor produce slava orbitoare care va lumina pământul, lumina a șapte sori care să vindece rana ficei poporului Său.

***